

KÖNYV A
TV
SOROZATHOZ

NEW YORK TIMES BESTSELLER

100

KIVÁLASZTOTTAK

KASS MORGAN

Dream
válogatás

Évszázadok óta senki sem lépett a Földre, egészen mostanáig.

Pár száz éve egy háború lakhatatlanná tette a bolygót. Azok, akik túléltek a pusztítást, az ürbe menekültek, és egy hatalmas úrhajón kezdtek új életet. Az eltűnt civilizáció emlékei lassan a feledés homályába merülnek, de az emberek nem mondtak le a Földről. A hazatérést tervezgetik, bár nem tudják, mi vár rájuk odalenn. A kockázat óriási. Ezért 100 fiatalat – akiket a társadalom feláldozhatónak vél – indítanak el egy veszélyes küldetésre: újra kell gyarmatosítaniuk a bolygót.

Clarke-ot árulás miatt ítélték el, Wells a szerelméért sodorta magát bajba. A vakmerő Bellamy önként tartott a kiválasztottakkal, Glass pedig egy merész akciót tervezve lép a Földre tartó úrkompra. Különböző sorsok, egy közös cél. Egy út, amely mindenki életét meg fogja változtatni. Földet éréskor egy hihetetlen világ tárul eléjük, melynek szépsége elragadó, ugyanakkor baljós is. A fiatalok még cipelik a múlt terhét, és félelem tépázza a szívüket, de harcolniuk kell a túlélésért. Ebben a kiélezett helyzetben az érzelmek is felfokozódnak: barátságok alakulnak, szerelmek szövődnek, és riválisok kerülnek szembe, miközben lassan kezdik kialakítani saját szabályaikat. Sosem akartak hősök lenni, mégis valószínűleg ők az emberiség utolsó reményei.

KASS MORGAN irodalmat tanult a Brown Egyetemen, gótikus regényeket olvasott a könyvtárban, és megszerette Edgar Allan Poe-t. Oxfordban diplomázott a 19. századi angol irodalomból. Most Brooklynban él örök félelemben attól, hogy mikor fog összeomlani az IKEA-s könyvespolca, beterítve őt rengeteg sci-fi és viktoriánus regénnyel.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Sötét és magával ragadó. Lebilincselő elegye egy disztópikus világnak, egy izgalmas cselekménynek és rejtélyes karaktereknek.”

Booklist

„Ritkán érzem azt, hogy a tévében látott történetet felülmúlja a könyvváltozata. Először alig akartam belekezdeni az olvasásba, most pedig jobban várom a következő kötetet, mint a következő epizódot!”

Goodreads

„Minden lapon újabb és újabb rejtélyekbe botlik az olvasó, melyek nem hagyják nyugodni, amíg az utolsó lapig nem jut. Beleszerettem a szereplőkbe, és addig nem tudtam letenni a könyvet, amíg ki nem derült, mi történik velük.”

Amazon

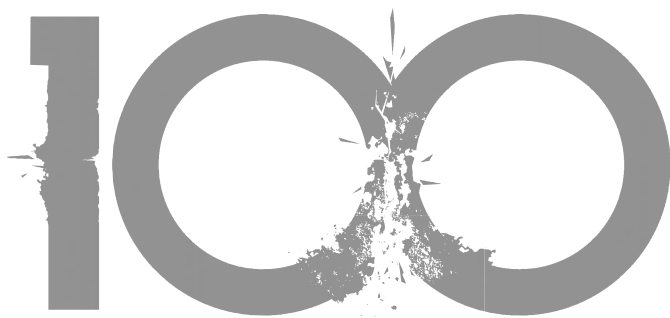
„Gyorsan beszippant ez a világ: a romos Földön küzdő tinédzserekről, akik egy új társadalmat építenek fel, miközben szembenéznek vágyaikkal és egymás iránti érzelmeikkel.”

Publishers Weekly

„Hol az egyik, hol a másik szereplőben ismertem magamra: minden küzdelmük, a vágyaik és a problémáik közel álltak hozzám. Hétköznapi fiatalok egy nem hétköznapi szituációban.”

The Bulletin

KASS MORGAN

KIVÁLASZTOTTAK

—• részlet —•

1. FEJEZET

Clarke

Az ajtó sziszegve kinyílt, és Clarke tudta, hogy nincs sok ideje hátra.

Mereven az ór bakancsát nézte, és felkészült rá, hogy megrohanja a félelem, és kétségbeesésében pánikba esik. Mégis megkönnyebbült, ahogy feltámaszkodott a könyökére, és trikójával elszakadt az átizzadt priccstől.

Miután megtámadott egy őrt, magánzárkába került, de Clarke hírből sem ismerte a magányt. Mindenütt hangokat hallott. Szóltak hozzá a sötét cella sarkaiból. Kitöltötték a szívdobbanások közti szüneteket. Kiáltoztak tudatának legmélyebb bugyraiból. Nem vágyott a halálra, de ha ez volt az egyetlen módja annak, hogy elhallgattassa a hangokat, akkor készen állt rá.

Hazaárulásért került fogságba, de az igazság rosszabb volt, mint amit bárki el tudott volna képzelni. Akkor sem függesztették volna fel a halálbüntetését, ha valami csoda folytán kegyelmet kapott volna az új tárgyalásán. Az emlékei nyomasztóbbak voltak minden cellánál.

A tébláboló őr megköszöri a torkát.

– 319-es számú fogoly, kérem, álljon fel!

A férfi fiatalabb volt, mint amire a lány számított. Hórihorgas testén lötyögött az egyenruha, ami elárulta, hogy még újonc. Az alultápláltság rémét, amely a Kolónia külső úrhajóin, a Waldenen és az Árkádián kísértett, nem lehetett pár hónapos katonai fejadagokkal elűzni.

Clarke nagyot sóhajtott, és talpra állt.

– Nyújtsa ki a kezét! – parancsolta az őr. Kék egyenruhájának zsebéből fém karperecet húzott elő. Clarke megborzongott, amikor a férfi bőre hozzáért az övéhez. Nem hogy nem érintett senkit, találkozni sem találkozott senkivel, amióta áthozták az új cellájába.

– Nem túl szoros? – kérdezte az őr rideg hangon, árnyalatnyi együttérzéssel, és ettől összeszorult Clarke mellkasa. Nagyon régen fordult elő, hogy a régi cellatársán és egyetlen barátján, Thalián kívül bárki együtt érzett volna vele.

Megrázta a fejét.

– Akkor üljön vissza az ágyra! A doktor mindjárt itt lesz.

– Szóval itt csinálják? – kérdezte rekedtesen Clarke. A szavak a torkát kaparták. Ha az orvos házhoz jött, az egyet jelentett azzal, hogy lemondtak az új tárgyalásról. Meglepetésnek ezt azért nem nevezte volna. A Kolónia törvényei szerint a felnőtt foglyokat, miután elítélték,

azonnal kivégezték, a fiatalokúak tizenhét éves korukig fogságban maradtak, és akkor kaptak még egy esélyt a meghallgatásra. De mostanában olyan bűncselekményekért is kivégeztek embereket órákkal az új tárgyalás után, amilyenekért korábban felmentették volna őket.

Akkor is nehezebbre esett elhinni, hogy a cellájában csínálják. Furcsa módon várta, hogy még egyszer bemessen a kórházba, ahol orvostanhallgatóként annyi időt töltött – hogy még egyszer valami ismerőset érezzen, ha mást nem, a fertőtlenítő szagát és a szellőzőberendezés zúgását –, mielőtt örökre elvesztette volna az érzés képességét.

– Üljön le, legyen szíves! – mondta az őr anélkül, hogy a lány szemébe nézett volna.

Clarke hátrébb lépett párat, és egyenes háttal leült a keskeny ágy szélére. Noha tisztában volt vele, hogy a magánzárka összezavarja az ember időérzékét, nehezen akarta elhinni, hogy majdnem hat hónapot töltött itt – teljesen egyedül. Örökkévalóságnak érezte azt az időszakot, amit Thaliával és a harmadik cellatársukkal, a durva arcvonású Lisével töltött. Lise akkor mosolygott először, amikor Clarke-ot elvitték. Más magyarázat mégsem létezett. Ha jól számolt, ma volt a tizenhétedik születésnapja, és az egyedüli ajándéka egy fecskendő volt, amelynek tartalma megbénítja az izmait, míg aztán a szíve is megáll. Utána, ahogyan az a Kolóniában szokás, az élettelen testét kilövik az ürbe, hogy az idők végezetéig keringjen a csillagrendszerben.

Magas, vékony férfi jelent meg az ajtóban, majd belépett a cellába. Bár a válláig érő őszes haj eltakarta a laborköpeny gallérjára erősített névkitűzőt,

Clarke anélkül is tudta, hogy a férfi a Tanács legfőbb orvostanácsadója. A lány a fogság előtti év nagy részét dr. Lahiri mellett töltötte, és nem számolta, hány órát állt mellette a műtőben. A többi orvostanhallgató irigykedett Clarke beosztására, és részrehajlásra panaszkodott, amikor kiderült, hogy dr. Lahiri a lány édesapjának egyik közeli barátja volt. Legalábbis amíg a szülőket ki nem végezték.

– Szia, Clarke! – üdvözölte kellemes hangon a férfi, mintha csak a kórház menzáján találkoztak volna, nem pedig egy börtöncellában. – Hogy vagy?

– Azt hiszem, jobban, mint amilyen állapotban pár perc múlva leszek.

Dr. Lahiri azelőtt mosollyal nyugtázta Clarke fekete humorát, de ez alkalommal fájdalmasan megvonaglott az arca, és az őrhöz fordult. – Levenné a karperecet, és magunkra hagyna pár percre?

Az őr kényelmetlenül fészkelődött. – Azt a parancsot kaptam, hogy ne hagyjam őt őrizetlenül.

– Nyugodtan várhat odakint – mondta dr. Lahiri eltűnt türelemmel. – A lány tizenhét éves, és nincs fegyvere. Azt hiszem, egyedül is megbirkózom a felügyeletével.

Az őr kerülte Clarke tekintetét, miközben levette a karperecet. Aztán távozáskor biccentett dr. Lahirinek.

– Úgy érti, a lány tizennyolc éves, és fegyvertelen – mondta Clarke, és magára erőltetett egy mosolyfélét. – Vagy magából is olyan őrült tudós lett, aki nem tudja, melyik évben vagyunk? – Édesapja volt ilyen. A lakásukban elfelejtette beállítani a huszonnégy órás lámpákat, és a végén már hajnali négykor is dolgozott. Annyira belemerült a kutatásba, hogy nem vette észre, rég kiürültek a folyosók az úrhajón.

– Még mindig tizenhét éves vagy, Clarke – mondta nyugodt, megfontolt hangon dr. Lahiri. Általában a műtétből felébredt betegekkel beszélt így. – Három hónapig voltál magánzárkában.

– Akkor maga mit keres itt? – kérdezte a lány. Hiába küzdött ellene, a hangjából pánik csendült ki. – A törvények szerint meg kell várniuk, amíg betöltöm a tizen-nyolcat.

– Változott a terv. Ennyit vagyok jogosult mondani.

– Szóval arra jogosult, hogy *kivégezzem*, de arra nem, hogy őszinte legyen velem? – Emlékezett, hogy a szülei tárgyalása alatt dr. Lahiri arcát nézte. Akkor a férfi komor arckifejezéséből arra következtetett, hogy nem ért egyet az eljárással, de most már nem volt ebben olyan biztos. Az orvos egy szót sem szólt a védelmükben. Senki más sem. Némán végigülte, ahogy a Tanács bűnösnek találta az ő szüleit – Főnix két legzseniálisabb tudósát – a Gaia-doktrína megsértésében, amelyet a kataklizma után hirdettek meg, hogy biztosítsák az emberi faj túlélését. – És mi van a szüleimmel? Őket is megölte?

Dr. Lahiri lehunyta a szemét, mintha Clarke szavai valami láthatóvá alakultak volna át. Groteszk valamivé. – Nem azért vagyok itt, hogy megöljelek – mondta csendesen. Aztán kinyitotta a szemét, és az ágy lábánál lévő támlátlan székre mutatott. – Leülhetek?

Miután Clarke nem felelt, dr. Lahiri odament, és a lánnyal szemben leült a székre. – Megmutatnád a kárdot, kérlek?

Clarke mellkasa összeszorult, és nehezen vett levegőt. A férfi nem mondott igazat. Az egész kegyetlen és beteges volt, de nem tartott tovább egy percnél.

A lány a férfi felé nyújtotta a karját. Dr. Lahiri benyúlt a köpenye zsebébe, és előhúzott egy fertőtlenítőtől bűzlő rongyot. Clarke megborzongott, amikor a férfi végighúzta a könyökhajlatán. – Ne aggódj, nem fog fájni.

Clarke lehunyta a szemét.

Emlékezett, milyen fájdalmas arccal nézett rá Wells, amikor az örök kivezték őt a Tanács gyűlésterméből. Bár a tárgyalás alatt félő volt, hogy felemészti a harag, az már régen kihunytt benne. Viszont most, hogy eszébe jutott Wells, a melegség újabb hulláma árasztotta el, mint amikor egy haldokló csillag még egyszer felvillan, mielőtt eltűnne a semmiben.

A szülei halottak voltak, és az egész az orvos hibája volt.

Dr. Lahiri megragadta a karját, és a vénáját kereste az ujjaiával.

Anya, apa, hamarosan találkozunk.

A férfi egyre erősebben szorította. Eljött az idő.

Clarke mély levegőt vett, amikor szúrást érzett a csuklója belső részén.

– Tessék, meg is vagy.

Clarke-nak kipattant a szeme. Lenézett, és látta, hogy fém karkötőt erősítettek rá. Összerezzen, amikor végighúzta rajta az ujját. Úgy érezte, mintha tucatnyi kis tűt szúrtak volna a bőrébe.

– Mi ez? – kérdezte elkeseredetten, és elhúzódott a doktortól.

– Nyugalom – mondta a férfi dühítő hidegvérrel. – Ez egy fontos transzponder. Figyeli a lélegzésedet, a véréred összetételét, és összegyűjt mindenféle egyéb hasznos adatot.

– Kiről gyűjt hasznos adatot? – kérdezte Clarke, noha a gyomrát szorító egyre erősebb félelemtől már körvonalazódott benne a válasz.

– Izgalmas fejlesztések láttak napvilágot – mondta dr. Lahiri. Úgy beszélt, mintha Wells apjának, Jaha kancellárnak az üres másolata lett volna. – Légy nagyon büszke. Ezt az egészet a szüleidnek köszönheted.

– A szüleimet hazaárulásért kivégezték.

Dr. Lahiri rosszálló pillantást vetett rá. Clarke egy évvel ezelőtt még elszégyellte volna magát ettől, de most keményen állta a férfi tekintetét. – Ne rontsd el ezt, Clarke! Megkaptad a lehetőséget, hogy helyesen cselekedj, hogy jóvátedd a szüleid borzalmas bűnét.

Tompa csattanás hallatszott, amikor Clarke ökle találkozott az orvos arcával, majd ezt puffanás követte, amikor a férfi feje nekicsapódott a falnak. Az ór pillanatokon belül ott termett, és hátracsavarta Clarke kezét. – Jól van, uram? – kérdezte az orvostól.

Dr. Lahiri lassan felült, és az állát dörzsölte, közben élvezettel vegyes dühvel méregette Clarke-ot. – Legalább kiderült, hogy meg tudod majd állni a helyedet a többiek mellett, amikor odaértek.

– Hová érünk? – morogta Clarke, miközben próbált szabadulni az őr szorításából.

– Ma kiürítjük a fiatalkorúak börtönét. Száz szerencsés bűnöző lehetőséget kap arra, hogy történelmet írjon. – Kárörvendő mosolyra húzódott az ajka. – A Földre utazol.

2. FEJEZET

Wells

A kancellár megöregedett. Hiába találkozott vele alig pár héttel ezelőtt Wells, évekkel idősebbnek látszott a koránál. A halántékán újabb őszes csíkok vegyültek a hajába, és a szeme körül is mélyültek a barázdák.

– Elárulod végre, hogy miért csináltad? – kérdezte fáradt sóhaj kíséretében a kancellár.

Wells kényelmetlenül fészkelődött a székén. Érezte, hogy az igazság megpróbál kikapaszkodni belőle. Majdnem mindent megtett volna azért, hogy eltüntesse apja arcáról a csalódást, de nem kockáztathatott. Azelőtt biztosan nem, hogy megtudta volna, bevált-e vakmerő terve.

Körbenézett a szobában, hogy kerülje az apja tekintetét, és igyekezett az emlékezetébe vésni a talán utoljára látott tárgyakat: a vitrinbe zárt sascsontvázat, az

égő Louvre-ból kimentett pár festményt, a csodálatos halott városokról készült fényképeket. A hideg futkosott a hátán, valahányszor kiejtette ezeknek a helységeknek a nevét.

– Vakmerőségből tetted? A barátaidnak próbáltál imponálni? – A kancellár ugyanazon a halk, egyenletes hangon beszélt, mint amit a Tanács tárgyalásain használt, majd felvont szemöldökkel jelezte, hogy várja Wells választát.

– Nem, uram.

– Netán pillanatnyi elmezavarod volt? Vagy kábítószert hatása alatt álltál? – Mintha remény csendült volna ki apja hangjából, amit máskor talán szórakoztatónak talált volna Wells. Csakhogy semmi vicces nem volt az apja szemében. Inkább a kimerültség és a zavarodottság keveredett benne. Wells legutóbb az anyja temetésén tapasztalta ezt nála.

– Nem, uram.

Legszívesebben megérintette volna az apja karját, de nem a kezét gúzsba kötő bilincs akadályozta meg abban, hogy átnyúljon az asztal fölött. Még akkor sem került a válluk 15 centiméternél közelebb egymáshoz, amikor összegyűltek az indítókapunál, hogy végső búcsút vegyenek Wells anyjától. Mintha Wells és az apja két mágnes lett volna, és a gyászuk töltése inkább taszította őket egymástól.

– Valamiféle politikai kinyilatkoztatásnak szántad?

– Az apja kissé összererezte, mintha ennek gondolata csapásként érte volna. – Egy waldeni vagy egy árkádiai vett rá erre?

– Nem, uram – felelte Wells, elharapva felháborodását. Az apja látszólag azzal töltötte az elmúlt hat he-

tet, hogy megpróbálta valamiféle lázadónak beállítani Wellst. Újra akarta programozni az emlékeit, hogy megértse, a korábban kiváló tanuló, jelenleg a legmagasabb rangú kadét hogyan követhette el a történelem legfelháborítóbb törvénysértését. De még az igazság sem lett volna képes enyhíteni apja döbbenetét. A kancellár számára semmi nem igazolhatta a nem sokkal az Exodus előtt a Főnixre menekített Éden-fa felgyújtását. Wellsnek azonban nem volt más választása. Amint megtudta, hogy Clarke is a százak között van, akiket a Földre küldenek, valamit csinálnia kellett, hogy csatlakozhasson hozzájuk. És a kancellár fiaként csakis a legfelháborítóbb törvénysértésért kerülhetett fogságba.

Wells tisztán emlékezett, ahogy az Emlékezés-ünnepélyen keresztülvág a tömegen, miközben több száz szempár szegeződik rá. Megremegett a keze a teher súlya alatt, amikor előhúzta az öngyújtót a zsebéből, és a láng fényesen felragyogott a félhomályban. Egy pillanatra mindenki döbbent csendben bámulta, ahogy a lányok a fát nyaldosták. És hiába cselekedtek gyorsan az örök a hirtelen kialakult káoszban, mindenki láthatta, hogy kit visznek el.

– Mégis mi a fenét képzelte? – kérdezte a kancellár, miközben hitetlenkedve a fiúra nézett. – Az egész csarnok leéghetett volna, és mindenki meghalhatott volna.

Jobb lett volna hazudni. Az apja könnyebben elfogadta volna, ha Wells azt mondja, hogy vakmerőségből cselekedett. Vagy talán megjátszhatta volna, hogy *valóban* kábítószer hatása alatt állt. Ezek közül a magyarázatok közül bármelyik elfogadhatóbb lett volna a kancellár számára, mint az igazság, vagyis hogy Wells egy lányért tett kockára mindent.

Amint bezáródott mögötte a kórház ajtaja, Wells mosolya az arcára fagyott. Mintha az a láthatatlan erő, amely megemelte a szája sarkát, maradandóan károsította volna az arcizmait. Csak az számított, hogy a begyógyszerezett anyja valószínűleg őszintének hitte a mosolyát. Az anyja fogta a kezét, miközben Wells száját sorra hagyták el a keserű, de ártalmatlan hazugságok. „Igen, apával remekül megvagyunk.” Nem kellett tudnia arról, hogy hetek óta csak néhány szót váltottak egymással. „Ha jobban leszel, befejezzük a *Római Birodalom hanyatlása és bukását*.” Mindketten tudták, hogy az anyja sohasem éri meg, hogy eljussanak az utolsó kötetig.

Wells kimenekült a kórházból, és gyalog elindult a kihalt B fedélzeten. Ilyenkor az emberek többsége vagy tanult, vagy dolgozott, vagy a vásárcsarnokban volt. Neki a kedvencének számító történelem-előadáson lett volna a helye. Mindig is szeretett az olyan ősi városokról olvasni, mint Róma vagy New York, amelyeknek elképesztő felemelkedése csak a bukásuk nagyságához volt mérhető. De most képtelen lett volna két órát azokkal a szemináriumi társaival tölteni, akik semmitmondó, kellemetlen részvétnyilvánításokkal árasztották el. Egyedül Glass-szal tudott volna beszélni az anyjáról, de a lány az utóbbi időben furcsán távolságtartó volt.

Wells nem tudta megmondani, hogy mennyi ideig állt az ajtónál, mielőtt ráébredt volna, hogy megérkezett a könyvtárhoz. Hagyta, hogy a szkennel ellenőrizze a szemét, megvárta a jelet, majd a hüvelykujját a beolvasónak nyomta. Az ajtó épp csak annyi időre nyílt ki, hogy a fiú beléphessen rajta, majd sértődött puffanás kíséretében bezárult mögötte, mintha óriási szívességet tett volna Wellsnek azzal, hogy beengedte.

Wells nagyot sóhajtott, ahogy átadta magát a csendnek és az árnyaknak. A kataklizma előtt a Főnixre menekített köny-

veket magas, oxigénmentes szekrényekben tárolták, amelyek jelentősen lassították az állagromlást. Kizárólag a könyvtárban lehetett olvasni őket, és alkalmaként csak pár óráig. Az állandó félhomályba burkolózó hatalmas termet távol tartották a huszonnégy órás fénytől.

Amióta az esztétudta, Wells minden vasárnap estét itt töltött az anyjával. Amikor még kicsi volt, az anyja olvasott fel neki, aztán amikor nagyobb lett, felváltva olvastak. Ám ahogy rosszabbodott az anyja állapota, és egyre jobban fájt a feje, Wells kezdett el olvasni neki. Azelőtti nap este fogtak bele a *Római Birodalom hanyatlása és bukásának* második kötetébe, hogy az anyja befeküdt a kórházba.

A keskeny folyosókon át az angol nyelvi témacsoport felé igyekezett, onnan pedig a történelemhez, amely egy sötét hátsó sarokban kapott helyet. A gyűjtemény kisebb volt, mint lenne kellett volna. Bár a Kolónia első kormánya gondoskodott róla, hogy a digitális szövegek mind felkerüljenek a Főnixre, kevesebb mint száz évvel később egy vírus szinte a teljes digitális állományt megsemmisítette, és könyvek kizárólag magángyűjteményekben maradtak. Ezeket az eredeti kolonistáktól örökölték a leszármazottak, és a többségüket az elmúlt században a könyvtárnak adományozták.

Wells leguggolt, hogy szemmagasságba kerüljön a G betűs szerzők könyveivel. Hüvelykujját a zárnak nyomta, mire megtörve a vákuumzárat, szisszenés kíséretében kinyílt az üvegajtó. Benyúlt, hogy elvegye a *Római Birodalom hanyatlása és bukását*, de aztán elbizonytalanodott. Folytatni akarta az olvasását, hogy aztán el tudja mesélni az anyjának, de ez olyan lett volna, mintha bement volna hozzá az emléktáblájával, hogy megbeszéljék annak szövegezését.

– Nem kellene nyitva hagynod a szekrényt – szólalt meg egy hang mögötte.

– Tudom, köszönöm – mondta Wells élesebben, mint szeretne volna. Felállt, és egy őt bámuló ismerős lánnyal találta szembe magát. A kórházban dolgozó orvostanhallgató volt az. Wells egy pillanatra dühös lett, amiért sajátosan keveredett a két világ. Ő azért járt a könyvtárba, hogy megfélekedezzen a fertőtlenítő émelyítő szagától, valamint a szívmonitor sípolásától, amely inkább tűnt visszaszámlálásnak a halálig, mint életjelnek.

A lány hátrébb lépett, oldalra hajtotta a fejét, világos haja az egyik vállára omlott. – Ó! Hát te vagy az. – Wells felkészült rá, hogy a lány előbb elalél a felismeréstől, majd szemének gyors mozgásával elárulja, hogy a szaruhártya-kijelzőn már a barátnőinek üzen. Ez a lány azonban egyenesen ránézett, mintha csak az agyát fürkészte volna, eltávolítva a különböző rétegeket, hogy felfedje Wells szándékosan elrejtett gondolatait.

– Nem akartad kivenni azt a könyvet? – A lány a polc felé intett a fejével, ahol a *Római Birodalom hanyatlása és bukása* volt.

Wells tagadólag rázta a fejét. – Majd máskor elolvasom.

A lány nem reagált azonnal. – Szerintem most kellene elvinned. – Wells állkapcsa megfeszült, de miután nem szólt semmit, a lány így folytatta: – Többször is láttalak itt az édesanyáddal. El kellene vinned neki.

– Nem szeghetek meg egy háromszáz éves szabályt csak azért, mert az apám a Tanács elnöke – közölte Wells. Kicsit lekezelően beszélt, hogy komorabbá tegye a hangját.

– A könyvnek nem lesz semmi baja, ha pár órára elviszed. Eltűlozzák a levegő hatását.

Wells felvonta a szemöldökét. – És a kijáratnál lévő szkener hatását is eltűlozzák? – A főnixi nyilvános ajtók többségénél szkennerek voltak, amelyeket bármilyen előírás szerint programozhattak. A könyvtári készülék például minden távo-

zó személy molekuláris összetételét vizsgálta, hogy senki ne mehessen ki könyvvel a kezében vagy a ruhája alá rejtve.

Mosoly suhant át a lány arcán. – Arra már rég rájöttem. – A könyvszekrények közötti félhomályos folyosón hátrapillantott a válla fölött, majd benyúlt a zsebébe, és előhúzott egy szürke ruhadarabot. – Ez megakadályozza, hogy a szkanner felismerje a papírban lévő cellulózt. – A fiúnak nyújtotta. – Tes-sék, vedd el!

Wells hátrahőkölt. Sokkal nagyobb volt annak valószínű-sége, hogy ez a lány meg akarja szegényíteni őt, mint annak, hogy varázsszövetdarabot rejteget a zsebében. – Miért van ez nálad?

A lány megvonta a vállát. – Szeretek máshol is olvasni. – Miután a fiú nem mondott semmit, elmosolyodott, és ki-nyújtotta a kezét. – Csak add oda nekem a könyvet! Majd én kicsempészem neked, és beviszem a kórházba.

Wells meglepődött, amikor odaadta a lánynak a könyvet. – Hogy hívnak? – kérdezte.

– Csak hogy tudd, kinek leszel egy életen át lekötve?

– Csak hogy tudjam, kit hibáztassak, ha letartóztatnak.

A lány a hóna alá csapta a könyvet, majd kinyújtotta a ke-zét. – Clarke vagyok.

– Én pedig Wells – mondta a fiú, és megrázta a lány kezét. Elmosolyodott, és ezúttal nem érzett fájdalmat.

– Alig tudták megmenteni a fát. – A kancellár úgy né-zett Wellsre, mintha a megbánás vagy a káröröm jelét keresné nála. Bármit, ami segíthetne megérteni, hogy a fia miért próbálta felgyújtani az elpusztított bolygóról kimenekített egyetlen fát. – A Tanács tagjainak egy ré-sze a helyszínen ki akart végezni téged, hiába vagy még

fiatalkorú. Csak úgy tudtam megmenteni az életedet, hogy megígértem nekik, téged is elküldünk a Földre.

Wells megkönnyebbülten felsóhajtott. Kevesebb mint 150 fiatal volt fogságban, úgyhogy azt remélte, hogy az idősebb tinédzsereket fogják elvinni, de egészen idáig nem volt biztos benne, hogy ő is köztük lesz.

A meglepetéstől elkerekedett az apja szeme, amint megértette fia szándékát, és Wellsre nézett. – Ugye, ezt akartad?

Wells bólintott.

A kancellár elhúzta a száját. – Ha tudtam volna, hogy ennyire el akarsz oda jutni, elintézttem volna, hogy csatlakozhass a második expedícióhoz. Miután kiderült, hogy ott biztonságos az élet.

– Nem akartam várni. Az első százzal szerettem volna menni.

A kancellár szeme kissé összeszűkülött, ahogy Wells egykedvű arcát méregette. – De miért? Te pontosan tudod, milyen kockázatos.

– Minden tiszteletem a tiéd, apám, de te győzted meg a Tanácsot, hogy véget ért a nukleáris tél. Magad mondtad, hogy a bolygó biztonságos.

– Valóban biztonságos annak a száz elítélt bűnözőnek, aki egyébként is meghalt volna – mondta hitetlenkedéssel vegyes lenézéssel a hangjában a kancellár. – Nem úgy értettem, hogy a *fiamnak* is biztonságos.

Fellángolt Wells eddig elfojtott dühe, és hamuvá lett a lelkifurdalása. Megrázta a kezét, mire a bilincs zörögve nekiverődött a széknak. – Pedig most már én is egyike vagyok annak a száznak.

– Édesanyád nem akarta volna, hogy ezt csináld, Wells. Igaz, hogy szívesen álmodozott a Földről, de ez nem jelentette azt, hogy veszélybe sodort volna téged.

Wells előrehajolt, és az sem érdekelte, hogy a fém belevág a húsába. – Nem miatta csinálom ezt – mondta, és amióta leültek beszélgetni, először nézett az apja szemébe. – Habár azt hiszem, büszke lenne rám. – Ez csak részben fedte az igazságot. Az anyja romantikus lélek volt, és méltányolta volna a fia abbeli vágyát, hogy megvédje az általa szeretett lányt. Wells gyomra viszont összerándult, amikor belegondolt, hogy mi történne, ha az anyja megtudná, hogy valójában mit tett Clarke megmentéséért. Az igazság fényében az Éden-fa felgyújtása csupán ártatlan csínytevés volna.

Az apja a fiára bámult. – Azt akarod mondani, hogy ez az egész felfordulás egy lány miatt van?

Wells lassan bólintott. – Az én hibám, hogy valamilye kísérleti patkányként elküldik a Földre. Mindent meg fogok tenni, hogy a legjobb esélye legyen a túlélésre.

A kancellár egy ideig nem mondott semmit. De amikor megszólalt, a hangja nyugodt volt. – Erre nem lesz szükség. – Kivett valamit az íróasztal fiókjából, és Wells elé tette. Fémkarika volt, amelyhez akkora csipet rögzítettek, mint a fiú hüvelykujja. – Az expedíció minden tagjára most helyeznek fel egy ilyen karperecet – magyarázta az apja. – Adatokat küldenek majd a hajóra, hogy meghatározhassuk a helyzeteteket, és figyelhessük az életjeleiteket. Amint bebizonyosodik, hogy a bolygó lakható, elkezdjük a rekolonizációt. – Szomorúan elmosolyodott. – Ha minden a tervek szerint halad, nemsokára mi is csatlakozunk hozzátok, és ezt az egészet – Wells

bilincsbe vert kezére mutatott – magunk mögött hagyhatjuk.

Kinyílt az ajtó, és megállt a küszöbön egy űr. – Lejárt az idő, uram.

A kancellár bólintott, az űr pedig keresztülvágott a helyiségen, hogy talpra állítsa Wellst.

– Sok sikert, fiam! – mondta Wells apja a megszokott ridegségével. – Ha valaki sikeressé teheti ezt a küldetést, akkor az te vagy.

Kezet nyújtott Wellsnek, de aztán visszaeresztette maga mellé, amikor rájött, hogy hibázott. Egyetlen fia még mindig a székhez volt bilincselve.

3. FEJEZET

Bellamy

Persze, hogy késett az az önelégült barom. Bellamy idegesen dobogott a lábával, és az sem érdekelte, hogy az egész raktár visszhangzott tőle. Soha senki nem járt ide-lent. Évekkel ezelőtt elvittek innen minden értéket. Az összes tárolófelületet kacatok borították: olyan készülékek tartalék alkatrészei, amelyeknek működését rég elfelejtették, papírpénzek, huzalok és drótok végtelen kötegei, betört képernyők.

Valaki Bellamy vállára helyezte a kezét, mire a fiú megfordult, az arca elé kapta ökölbe szorított kezét, és elhajolt oldalra.

– Nyugi, öregem! – szólalt meg Colton, miközben bekapcsolta a zseblámpáját, és egyenesen Bellamy szemébe világított. Hosszúkás, keskeny arcán derűs kifejezés-

sel végigmérte Bellamyt. – Miért akartál idelent találkozni? – Vigyorgott. – Ősrégi pornót keresel a tönkrement számítógépeken? Nem hibáztatlak érte. Valószínűleg én is felvennék valamilyen beteg szokást, ha csak waldeni lányok jutnának nekem.

Bellamy nem törődött a megjegyzéssel. Hiába lett őrnemrég a barátja, Coltonnak egyik hajón sem lett volna esélye a lányoknál. – Csak mondd el, hogy mit tudtál meg, jó? – Bellamy mindent megtett, hogy könnyed maradjon a hangja.

Colton mosolyogva nekidőlt a falnak. – Ne zavarjon meg az egyenruha, testvér! Nem felejtettem el az üzlet első számú szabályát. – A kezét nyújtotta. – Add csak ide!

– Te vagy megzavarodva, Colt. Tudod, hogy mindig állom a szavamat. – Bellamy megtapogatta a zsebét, amelyben az ellopott fejadagpontokkal teli csip volt. – Inkább áruld el, hol a húgom!

Az őrn önelégülten vigyorgott, Bellamy pedig érezte, hogy valami összeszorul a mellkasában. Amióta letartóztatták Octaviát, folyamatosan fizetett Coltonnak az információért, és ez az idióta látszólag perverz örömet talált abban, hogy rossz híreket hozott.

– Ma indítják útnak őket. – A szavak súlyként nehezedtek Bellamy mellkasára. – Üzembe helyezték az egyik régi úrkompot a G fedélzeten. – Colton ismét kinyújtotta a kezét. – Most pedig ide vele! A küldetés szupertitkos, és én a bőrömet viszem a vásárra miattad. Elegem van a szarakodásból.

Bellamy gyomra görcsbe rándult, amikor egymás után villantak fel előtte képek: a húga egy ősrégi fémketrecbe zárva, és óránkénti ezer kilométeres sebességgel száguuld keresztül az űrön. A húga arca elkékül, ahogy

magába szívja a mérgező levegőt. A húga kicsavarodott teste úgy hever ott, mintha...

Közelebb lépett Coltonhoz. – Sajnálom, öregem.

Colton szeme összeszűkül. – Mit sajnálsz?

– Ezt. – Bellamy hátrahúzta a karját, és állon ütötte az őrt. Hangos reccsenés hallatszott, de miközben Colton földre zuhanó testét nézte, a fiú a szapora szívverésén kívül nem hallott mást.

Harminc perccel később Bellamy már az elé táruló furcsa jelenetet próbálta feldolgozni. A meredek rámpához vezető széles folyosón állt, és a hátát nekivetette a falnak. Maroknyi őr kísért a lejtőn a szürke kabátos elítéltek tömegét. A rámpa alján kör alakú űrkomp várakozott, az utastérben biztonsági hevederrel ellátott székek sorakoztak. Ez vitte a szerencsétlen, tudatlan kölyköket a Földre.

Az egész dolgot abnormálisnak tartotta, de úgy volt vele, hogy még mindig jobb, mint a másik lehetőség. Habár a tizennyolcadik születésnapján mindenkinek járt az újratárgyalás, az elmúlt közel egy évben szinte minden fiatalkorú elkövetőt bűnösnek találtak. A küldetés nélkül mindegyikük már a kivégzésig hátralévő időt számolta volna.

Összeszorult a gyomra, amikor a tekintete megakadt egy második rámpán, és egy pillanatra megfordult a fejében, hogy nem vette észre Octaviát. De igazából nem számított, hogy látta-e őt beszállni vagy sem. Hamarosan újra együtt lesznek.

Megigazította magán Colton egyenruháját. Alig fért bele, de a többi őrnek ez eddig nem szűrt szemet. A rám-

pa aljára összpontosítottak, ahol Jaha kancellár beszélt éppen az űrkomp utasaihoz.

– Páratlan lehetőséget kaptatok arra, hogy magatok mögött hagyjátok a múltat – dörögte a kancellár. – Az előttetek álló küldetés veszélyes ugyan, de a bátorságotoknak meglesz a jutalma. Ha sikerrel jártok, meg lesznek bocsátva a törvénysértéseitek, és új életet kezdhettek a Földön.

Bellamy majdnem felmordult. A kancellárnak volt mersze kiállni ide, és összehordani mindenféle baromságot, hogy nyugodtabban alhasson.

– A biztonságotok érdekében figyelemmel fogjuk kíséрни a haladásotokat – folytatta a kancellár, miközben újabb tíz elítélt vonult le a rámpán. Az őket kísérő őr határozottan szalutált a kancellárnak, majd az űrkompban megszabadult a koloncaitól, aztán visszatért a folyosóra. Bellamy végignézett a tömegen, és Luke-ot kereste, az egyedüli waldenit, akiből nem lett seggfej, miután őrnek állt. Az indítófedélzetén kevesebb mint egy tucat őr várakozott. A Tanács nyilvánvalóan többre becsülte a titoktartást, mint az utasok biztonságát.

Igyekezett nem kopogni a lábával türelmetlenségében, miközben újabb sorban meneteltek lefelé a rámpán az elítéltek. Ha rajtakapták volna, hogy őrnek adja ki magát, jó néhány törvénysértésben találhatták volna bűnösnek: megvesztegetés, zsarolás, személyazonosság eltulajdonítása, összeesküvés, valamint amit a Tanács még hozzácsapott volna a vádpontokhoz. És mivel ő már húszéves volt, fogságba sem került volna. Huszonnégy órával az ítélet kihirdetését követően halott lett volna.

A mellkasa összeszorult, amikor a folyosó végén felbukkant a fényes fekete hajkoronából kikandikáló ismerős piros szalag. Ott volt Octavia.

Az elmúlt tíz hónapban majdnem elemésztette a kínzó aggodalom, hogy mi lehetett a húgával a fogságban. Vajon kapott eleget enni? Talált magának elfoglaltságot? Sikerült megőriznie a józanságát? A fogság mindenkit kegyetlenül megviselt, Bellamy azonban tudta, hogy Octaviának összehasonlíthatatlanul nehezebb dolga volt.

Bellamy többé-kevésbé egyedül nevelte fel a húgát. Vagy legalábbis megpróbálta. Az anyjuk balesetét követően Octaviával a Tanács felügyelete alá kerültek. Korábban sohasem kellett felügyelet alá helyezni testvérpárt – a szigorú népességszabályozás miatt egy házaspár csak egy gyermeket vállalhatott, sőt az is előfordult, hogy egyet sem –, így aztán a Kolóniában senki nem tudta, mi a teendő, mivel senki nem értette, mit jelent az, ha valakinek testvére van. Bellamy és Octavia jó pár évig eltérő lakásotthonban élt, de a fiú mindig gondoskodott a húgáról. Valahányszor „betévedt” egy titkos raktárépületbe, utána külön fejadagokat csempészett be neki, és szembeszállt a mocskos szájú idősebb lányokkal, akik remek szórakozásnak tartották, ha beleköthettek egy nagy kék szemű, pufók arcú árvába. Bellamy állandóan aggódott a húgáért. Különlegesnek tartotta, és bármit megtett volna, hogy a lánynak esélye legyen egy jobb életre. Bármit, hogy ellensúlyozza azt, amit el kellett viselnie.

Bellamy figyelte, ahogy az őr a rámpára kíséri Octaviát, és elfojtotta mosolyát. Miközben a többi tinédzser beletörődve vonszolta magát a kísérője mellett az űrkomp felé, nyilvánvaló volt, hogy kettejük közül

Octavia diktálja a tempót. Kimérten mozgott, vánszorogva ereszkedett le a rámpán, így az őr kénytelen volt lassítani a léptein. Octavia valójában *jobban* nézett ki, mint amikor Bellamy legutóbb látta. A fiú úgy vélte, hogy ennek tudja is az okát. A húgát eredetileg négy év fogságra ítélték azzal a feltétellel, hogy a tizennyolcadik születésnapján újratárgyalják az ügyét – és ez valószínűleg a kivégzéséhez vezetett volna. Most viszont kapott egy második esélyt az életre. És Bellamy mindent meg akart tenni, hogy élhessen is ezzel az eséllyel.

Nem érdekelte, hogy mit kellett tennie érte, ő is a húgával akart tartani a Földre.

A kancellár hangja túlharsogta a lépések zaját és az izgatott suttogást. Még mindig katonaként viselkedett, noha a Tanácsban eltöltött évek politikusi mázat kölcsönöztek neki. – A Kolóniában senki nem tudja, hogy mire készültek, de ha sikerrel jártok, az életünket köszönhetjük majd nektek. Tudom, hogy magatok, a családok, az egész űrhajó legénysége, sőt az egész emberiség miatt megtesztek majd minden tőletek telhetőt.

Octaviának tátva maradt a szája, amikor észrevette Bellamyt. A fiú látta rajta, hogy jár az agya, hogy megértse a helyzetet. Mindketten tudták, hogy sohasem lehetne belőle ő, úgyhogy kizárólag csalással juthatott el idáig. A húga már szólásra nyitotta volna a száját, hogy figyelmeztesse, de a kancellár éppen akkor szólt a rámpán érkező elítéltekhez. Octavia vonakodva visszafordult, Bellamy viszont látta rajta, hogy a válla megfeszül.

Amikor a kancellár befejezte a beszédét, és intett az őrknek, hogy fejezzék be az utasok bekísérését, Bellamy szíve szaporábban kezdett verni. Ki kellett vár-

nia a megfelelő pillanatot. Ha túl korán cselekedett, az öröknek elég idejük maradt volna arra, hogy kivonszolja onnan. Ha túl sokáig várt, Octavia egy mérgező bolygó felé száguldott volna az úrron át, miközben neki idefent számolnia kellett volna annak a következményével, hogy megzavarta a kilövést.

Végül Octavián volt a sor. Elfordult, a bátyja szemébe nézett, és alig észrevehetően megrázta a fejét. Világosan megüzente, hogy a fiú ne csináljon semmi hülyeséget.

Bellamy azonban egész életében hülyeségeket csinált, és nem állt szándékában éppen most változtatni ezen a szokásán.

A kancellár bólintva jelzett egy fekete egyenruhás nőnek, aki az úrkomp melletti vezérlőpulton megnyomott egy sor gombot, mire nagy számok villantak fel a képernyőn.

A visszaszámlálás elkezdődött.

Bellamynak három perce volt arra, hogy bejusson az ajtón, le a rámpán és be az úrkompba, máskülönben örökre elveszíti a hűgát.

Amint beszálltak az utolsó utasok is, megváltozott a helyiség hangulata. A Bellamy mellett álló örök megnyugodtak, és halkan beszélgetni kezdtek. A fedélzet túldoldalán, a másik rámpán valaki kellemetlenül felhorkant.

2:48... 2:47... 2:46...

Bellamy egy pillanatra elvesztette a nyugalrát, amikor a harag hulláma csapott át fölötte. Hogyan *nevetgélhetek* ezek a seggfejek, amikor az ő hűga és másík 99 gyerek minden valószínűség szerint egy öngyilkos küldetésre indult?

2:32... 2:31... 2:30...

A vezérlőpultnál álló nő mosolyogva odasúgott valamit a kancellárnak, de a férfi összevonta a szemöldökét, és elfordult.

Az igazi örök visszamásztak a rámpán, és bevonultak a folyosóra. Vagy úgy gondolták, hogy jobb dolguk is van annál, mint végignézni az emberiség első kísérletét arra, hogy visszatérjen a Földre, vagy úgy képzeltek, hogy az ősrégi űrkomp fel fog robbanni, és biztonságba húzódtak.

2:14... 2:13... 2:12...

Bellamy nagyot sóhajtott. Eljött az ő ideje.

Keresztülvágott a tömegen, és belopódzott az egyik zömök ör mögé, akinek a pisztolytáskája hanyagul volt az övére erősítve, így szabadon maradt a fegyver marcolata. Bellamy kirántotta a pisztolyt, és lerohant a rámpán.

Mielőtt bárki tudta volna, hogy mi történik, Bellamy a könyökével gyomorszájon ütötte a kancellárt, majd átkarolta a nyakát, és fejfogást alkalmazott. Az indító-fedélzetten kiabálás és lábak dobogása visszhangzott, de mielőtt bárki közbeavatkozhatott volna, Bellamy már a kancellár halántékához szegezte a pisztolyt. Semmi képpen sem akarta lelőni a rohadékot, de el kellett hitetnie az örökkel, hogy komolyak a szándékai.

1:12... 1:11... 1:10...

– Mindenki hátra! – kiáltotta Bellamy. Keményebben szorította a kancellárt, mire a férfi fájdalmasan felnyögött. Hangos sípolás hallatszott, amikor a villogó számok zöldről pirosra váltottak. Kevesebb, mint egy perc maradt hátra. Bellamynak csak meg kellett várnia, míg az űrkomp ajtaja elkezd záródni, akkor félrelöki a kan-

cellárt, és beugrik az úrhajóba. Az öröknek nem maradt volna ideje, hogy megállítsák őt.

– Engedjenek fel az úrkompra, vagy lövök!

A helyiségben néma csönd lett, leszámítva a tucatnyi fegyver kibiztosításának hangját.

Bellamy harminc másodperc múlva vagy a Föld felé száguld majd Octaviával, vagy hullazsákban visszakerül a Waldenre.